

LBRIS

We know
books

Alessia Blayne

VERTIGO

Nojorid, 2024

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BLAYNE, ALESSIA

Vertigo / Alessia Blayne. - Nojorid : Petale scrise, 2024

ISBN 978-630-6557-48-6

821.135.1

Editare și corectare: Marius Andrei
Cătălina Pană

Tehnoredactare: Maria Cătălina Buboc
Adrian Buzaș

Design copertă: Maria Cătălina Buboc
Montaj copertă: Adrian Buzaș

Contact și comandă: editurapetalescrise.ro
contact@editurapetalescrise.ro

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Kieran

— Domnule Hayes, o ultimă întrebare, mi se adresează Angela Brynes, surâzându-mi dulce. Cum plănuiți să vă petreceți următoarea perioadă?

Zâmbesc suficient cât să surprindă camerele acest gest. Sunt sigur că e o întrebare la care se așteaptă câte un răspuns diferit, în funcție de segmentul demografic ce urmărește interviul.

— Mă voi ocupa de hobby-urile mele, mă voi odihni, poate voi călători un pic, nu m-am decis încă.

Reportera continuă să zâmbească, încurajându-mă să spun mai multe. Când nu o fac, mai încercă o dată:

— Ați avut un sezon la înălțime alături de *The Michigan Wolverines* și ați adus victoria în semifinale. Sigur, domnule Hayes, luna martie este o lună moartă pentru hocheiștii de performanță, ca dumneavoastră, din punct de vedere profesional. Și știți vorba aia, râde ea ușurel, timpul trebuie ocupat cu ceva.

Îmi vine să mă încrunt, dar îmi opresc această pornire. Expresia mea trebuie să fie cât mai neutră.

— Totuși, continuă gazda interviului, cu mâinile așezate în poala rochiei ei roz și extrem de scurte, care nu ascunde mare

lucru, din surse sigure am aflat că echipa va petrece o săptămână în Alpi, dar voci din interior ne-au informat că dumneavoastră nu veți fi acolo. Puteți clarifica situația?

— Desigur, îi spun, ajustându-mi postura. E o vacanță organizată pentru familii, pentru coechipierii mei care au soții, prietene și copii. Nu m-aș încadra în peisaj, râd eu.

Angela zâmbește din nou, într-un fel dezarmant, dar mi-e cunoscut acest tip de zâmbet, atât de mult încât nu mă mai afectează.

— Vacanța e plănuită pentru ultima săptămână înainte de începerea sezonului, poate că, până atunci, lucrurile se vor schimba?

Mă privește, așteptând un răspuns. Clatin din cap.

— Îmi voi revedea coechipierii la începutul sezonului următor, accentuez eu.

Interviul se termină, iar eu mă simt ușurat. Atenția în afara arenei mă obosește, mai ales în ultima perioadă, când s-au întâmplat atâtea: am prins-o pe Valentine, despre care credeam că va fi mai mult decât un flirt, umblând prin lucrurile mele, căutând un flecușteț cu numele meu gravat pe el să vândă pentru o sumă frumoșică. Nici măcar nu a încercat să dezmintă; m-a privit semeț în ochi și și-a luat tălpășița, afișând zero regrete pentru felul în care mi-a trădat încrederea.

Mi-am luat o casă nouă în Ann Arbor, dar nu am apucat să mă mut încă. E o clădire frumoasă, din cărămidă, într-o zonă rezidențială unde ai acces doar pe bază de card. Am nevoie de liniștea și intimitatea propriului meu bârlog, departe de ochii și urechile presei. Patrick, asistentul meu personal din ultimii ani, s-a căsătorit și s-a mutat în Florida cu proaspăta lui soție, lăsându-mă, într-un fel, în pom. Victoria din sezonul ce tocmai s-a încheiat este dulce-amăruie.

Când mă ridic din fotoliu, domnișoara Brynes sare în picioare, mai mult decât dornică să mă conducă până dincolo de setul de filmare. Ajungem aproape de mașină când își dă seama că fluturatul ei din gene și zâmbetul până la urechi nu-i vor asigura o noapte în compania mea, așa că se dă bătută. Îmi place asta la ea; știe foarte bine în ce lume se învâрте și nu forțează nota.

Mă urc la volan, pornind motorul. Îmi sună telefonul și mă uit la ecran. E Marc, unul dintre fundași.

— Kieran, omule, mă salută el când îi răspund, cât mai ai?

— Acum am terminat, îi spun, pornind farurile.

Marc e unul dintre cei mai deschiși și sociabili oameni din echipă, cel care aplanează toate conflictele. E *mama noastră* și nu știu ce ne-am face fără el atunci când avem zile proaste și spiritele sunt încinse.

— Unde trebuie să vin?

— Hai la *Costas*, în Centru, zice el, în timp ce aud pe fundal murmurul unui bar.

— E sigur?

Marc pufnește în răs.

— E unul dintre barurile lui Archie.

Ceea ce e bine. Archie Cooper e unul dintre acei oameni de afaceri care are localuri aproape exclusiv pentru tot felul de celebrități – actori, cântăreți sau sportivi, ca noi. Sunt niște bijuterii ascunse în inima orașului, departe de ochii mulțimii, unde putem merge să ne relaxăm, fără a fi mereu tensionați că o să apară paparazzi, fanele nebune sau oameni ce vor sub orice formă să profite de pe urma noastră.

— Îți trimit acum locația, spune Marc, ne vedem acolo!

Îmi ia jumătate de oră să ajung la un bar situat fix în văzul lumii, o clădire înaltă, cu geamuri fumurii, prin care se văd

siluete umane, dar de afară nu poți desluși clar fețele. La intrare mă întâmpină un bodyguard ce pare să fie de vârsta mea, dar e mult mai musculos decât mine, deși eu stau destul de bine la capitolul ăsta.

– Petrecere privată, prietene, îmi spune el în loc de salut.

– Întreabă de Kieran Hayes, îi spun, întinzându-i permisul de conducere.

Bărbatul îmi repetă numele în cască și, când primește un răspuns, dă aprobator din cap, îmi returnează permisul și se dă la o parte, deschizând ușa.

– Seară plăcută, domnule Hayes.

– Mersi, îi răspund, și ție.

În interiorul barului petrecerea e în toi. Văd mulți oameni care beau, dansează sau râd zgomotos. Pe unii îi recunosc vag, alții îmi sunt complet străini. Îmi rotesc capul în jur și, când îi observ pe coechipierii mei, mă îndrept spre masa lor.

Marc mă așteaptă deja cu sticla de bere desfăcută, ridicând-o în aer când mă apropii:

– Pentru căpitanul nostru, băieți! Pentru cel ce ne-a adus victoria!

Alex, Stan și Mike fac la fel. Ridic la rândul meu berea proaspăt adusă și, înainte de prima gură, le zic pe cel mai serios ton:

– Cu toții am contribuit, bravo, echipă, e timpul să ne relaxăm!

– Abia aștept să agăț o semi-celebritate în seara asta, îi lucesc ochii lui Mike.

Ceilalți râd.

– Ai văzut ceva ce-ți place? Îl întreabă Stan, înghiontindu-l.

Mike arată cu bărbia spre un grup de fete de pe ringul de dans, mișcându-se în ritmul muzicii, ținându-se strâns de paharele lor de margaritas.

– Blonda, spune simplu, și nu trebuie să ghicim mult la care dintre ele se referă.

Are o slăbiciune pentru blondele platinatate, iar una dintre fete este exact tipul lui.

După ce mai ia două guri din berea sa, Mike se ridică, zâmbind șiret, și se îndreaptă spre fete. Apariția lui este o surpriză plăcută pentru ele, pentru că Mike reușește în câteva fraze aruncate spre tânără să o ia de mână și să se îndrepte spre mijlocul ringului, unde o strânge aproape de el și, în cel mai scurt timp, ambii încep să danseze cu cele mai lascive mișcări.

– Băiatul nostru a crescut mult prea repede, spune Marc. Mai țineți minte când a trebuit să îl îmbățăm bine anul trecut, ca să-și facă curaj să-i ceară numărul blondei ăleia din *Irish Pub*?

Toată masa noastră se zguduie de un râs sănătos. Mike este cel mai tânăr dintre noi, recent a devenit major și, în sfârșit, poate bea – oficial – alcool în public. Între noi este o diferență de șapte ani. Oarecum, în el mă văd pe mine, abia ieșit din colegiu, proaspăt integrat în prima echipă ce m-a luat, plin de visuri și speranțe, cu un plan de viață bine stabilit... care s-a cam șubrezit de atunci, un singur lucru rămânând în picioare: cariera mea e cel mai important lucru.

– Vă mai servesc cu ceva?

Mă întorc în momentul în care o voce melodioasă se aude în spatele meu. La câțiva pași de mine stă una dintre chelnerițe și ne privește pe rând. E destul de înaltă pentru o femeie – la cei aproape doi metri ai mei, îmi ajunge până la umeri, fără să poarte tocure. Își ține tava lipită de abdomen, așteptând.

Are părul șaten și lung, pe care-l ține legat într-o coadă la spate. Cămașa, de un alb imaculat, este închisă la toți nasturii, iar pantalonii negri, cu o croială lejeră, îi subliniază lungimea picioarelor. Arată foarte profi; alte chelnerițe, mai ales dacă ar

lucra la un astfel de bar, și-ar expune bucuroase atuurile – formele, coafura, machiajul.

Fata asta, ce nu pare a fi cu mult mai în vârstă decât Mike, este opusul a tot ce înseamnă chelneriță într-un bar exclusivist. Parcă vrea să fie cât mai puțin observabilă. Are un machiaj subtil, dar nu are nevoie de așa ceva. Forma feței este ovală, nasul mic și drept, buzele pline, iar ochii... când mă privește, așteptând să spun ceva, mă lovește culoarea lor: un căprui bogat, aproape negru.

– Un nou rând de bere? Mă întreabă, privindu-mă cât se poate de neutru.

– Perfect, îi răspund, uitându-mă la coechipierii mei, care dau absenți din cap.

Nu sunt deloc interesați de o tânără nearanjată ca de gală când au atâtea fete ce arată beton pe ringul de dans și pe la mese.

– Imediat, spune ea, întorcându-se pe călcâie.

Pantalonii ei se vor a fi lipsiți de orice formă, dar îi intuiesc talia subțire și fundul bombat atunci când se îndepărtează.

– Bunuță, spune Marc, urmărind privirea mea și zâmbind. Ai putea să pleci cu ea acasă azi, îmi face cu ochiul.

Zâmbesc absent. Nu sunt deloc în acea stare de spirit, deși știu foarte bine că are dreptate. Aș putea să plec cu oricare dintre fetele de aici, dacă aș vrea. Chipul meu, despre care câteva gazete de scandal au scris că e „fermecător, masculin, așa cum trebuie să arate chipul unui adevărat bărbat” e de mare ajutor când vine vorba de sexul opus. Și, desigur, faima mea și banii din cont. Sunt o bucată de tort pe care vrea să o guste fiecare femeie din Michigan și nu puține au avut ocazia. În profesia mea, este greu să rămâi singur mult timp sau să nu ai

ocazional câte o aventură. Numai eu știu câte astfel de escapade începute la baruri, cazinouri sau tot felul de petreceri s-au terminat cu încălzirea patului meu, uneori și câteva zile la rând.

Tânăra se întoarce cu băuturile, iar eu mă uit la ecusonul ei.

– Mulțumim, Samantha, îi spun.

Ea îmi adresează un zâmbet slab, protocolar, punând berile pe masă. Atitudinea ei este neutră și nu mă confrunt prea des cu așa ceva. De obicei, femeile ne recunosc, abia așteptând să se bage în seamă cu noi. Suntem atleți, membrii celei mai tari echipe de hochei din State și tocmai am câștigat cel mai important meci al sezonului.

– Samantha, spune Stan, privind-o într-un fel care mă face să vreau să-i dau una după ceafă, ce zici de frumușelul ăsta, căpitanul de la *The Michigan Wolverines*? Ai vrea să îți petreci o noapte de neuitat cu el? Promit că nu mușcă, e băiat de treabă! Mă lovește el amical pe spate.

Simt cum mă mănâncă pumnul să-l articulez ușor mai tare în gură, să tacă odată.

Tânăra se uită la el, apoi la mine. Probabil că primește astfel de întrebări cel puțin o dată pe tură.

– Nu mă pasionează hocheiul, răspunde ea, simplu.

Marc și Stan fac ochii mari.

– Stai în Ann Arbor și nu apreciezi jucătorii celei mai tari echipe din țară?

– Ann Arbor nu e doar hochei, ridică ea din umeri, terminând să strângă sticlele goale.

– Ce zici totuși să mergem să ne distrăm după ce terminăm tura, hm? Să vezi cât de mult despre hochei este Ann Arbor?

Stan poate fi un adevărat bătăran uneori, iar astăzi nu e o excepție. Cu privirea ei serioasă, Samantha se uită la mine, aș

vrea să cred pentru că mă găsește atractiv, dar știu că o face pentru că știe deja cine este responsabilul la această masă:

— Dacă mai aveți nevoie de ceva, faceți semn, spune ea și pleacă.

Marc începe să râdă.

— Bună încercare, Stan, ca nuca de perete.

— Ei, ce-o fi o fi, spune acesta, luând o gură de bere. Mă duc la Mike, cred că blondina lui mai are prietene care ar vrea să petreacă timpul cu noi. Și să cunoască adevărata față a Ann Arbor, rânjește el.

— Să vedem cu cine pleci tu în seara asta, râde sănătos Alex.

— Vin și eu imediat, spune Marc, ridicându-se pentru a-i lăsa pe Stan și Alex să treacă.

Când rămânem doar noi doi, Marc mă privește, curios.

— Nu te simți deloc lezat?

— Demnitatea mea nu se agață de un refuz la o invitație pe care nu am inițiat-o eu, îi spun, surâzând.

— Omule, dacă toți bărbații ar avea încredere în ei cum ai tu, lumea asta ar fi cu totul altceva.

Ridic din umeri.

Marc nu stă mult, alăturându-se coechipierilor noștri și, în scurt timp, toți patru își găsesc o pereche cu care dansează pe ring. Sunt în lumea lor și, fiind sfârșit de sezon, mă aștept ca la un moment dat să dispară cu noile lor prietene.

Îmi iau berea, îndreptându-mă spre ieșirea din spate, să iau o gură de aer. Când ies, luminile orașului sclipesc ușor, iar murmurul șoselei de deasupra barului pare o melodie a orașului nocturn. Ieșirea din spate dă spre o grădină înconjurată de un gard înalt, slabe șanse să apară cineva nepoftit aici.

Și atunci aud o voce de femeie care pare să mai aibă puțin până să izbucnească în lacrimi.

Samantha

— Nolan, ce naiba se petrece?

Iubitul meu, alături de care mi-am petrecut timpul timp de doi ani, mă înșală. Cu Ruth, colega mea de apartament, cea care ne-a făcut cunoștință și s-a bucurat mult când ne-am cuplat. Tipa care, după ce ne-am certat astăzi pentru un fleac, mi-a arătat toată conversația lor din ultimele luni. Cred că a inițiat cearta doar pentru a avea motiv să-mi arunce în față dovada naivității mele.

Relația mea cu Nolan scârțâia de ceva timp, dar nu credeam că atât de rău. În ultimele luni, încetul cu încetul, a tot găsit mii de scuze pentru a nu se vedea cu mine – ba că i s-a stricat mașina și nu are bani să o repare, ba că are o tură suplimentară la job, ba că trebuie să se vadă cu mentorul său pentru a lucra la disertație. Aparent, era atât de ocupat cu munca și stresat cu studiile, încât a avut nevoie de consolarea lui Ruth.

Îmi strâng pumnul și simt cum unghiile îmi intră în palmă. Am nevoie de senzația asta, de durerea asta, pentru a mă concentra. Refuz să plâng.

Fostul meu nu spune nimic, dar îi aud respirația în telefon.

— A fost așa de greu să-mi zici adevărul? Îi reproșez. Să-mi zici, pur și simplu, că gata, nu mai e nimic? Nu mai suntem la liceu, ce naiba!

— Nu știam cum vei reacționa! Se apără el.

Furia îmi inundă sângele.

— Cu mult mai bine decât acum, mă răstesc la el. M-ai sunat să-mi dai papucii abia după ce ți-a zis Ruth că știu de relația voastră pe la spatele meu! Cât mai aveți de gând să vă prefaceți că țineți la mine și că-mi sunteți prieteni?

El continuă să tacă.

— Ești un laș și un trădător, îi reproșez acid, iar voi doi vă meritați unul pe altul!

Închid apelul, îi blochez numărul și mă uit în sus, căutând stelele. E o noapte prea înnorată pentru a le vedea. Oftez. Scârțâitul din spatele meu îmi distrage atenția. Mă întorc și-l văd pe el, tipul de la masa pe care am servit-o mai devreme. Parcă unul dintre prietenii lui zicea că e căpitanul echipei locale de hochei.

Stă rezemat de perete – oare de când? Este înalt și bine făcut, așa cum îți imaginezi că arată un sportiv care se antrenează de șapte ori pe săptămână. Are părul de un șaten deschis, scurt pe părți și mai lung în față, care-i stă în toate direcțiile, de parcă abia s-a trezit. Îi stă bine așa. Bărbia masculină și proeminentă, pomeți înalți, conturul unei bărbi pe care, probabil, nu o lasă să crească îi conferă un aer sobru. Ochii lui, de o culoare închisă, mă urmăresc cu o intensitate stranie.

Sunt ofticată că am fost prinsă într-o astfel de ipostază. Detest când există martori la cele mai neplăcute și jenante momente din viața mea.

— Probleme în paradis?

Are o voce adâncă, cu note plăcute. Nu am observat asta în bar. Scutur din cap.

— Revin imediat, îi spun. O tură nouă de bere?

— Nu, suntem bine, spune el. Prietenii mei cred că vor pleca în curând, iar eu nu sunt atât de trist încât să rămân să beau până dimineața de unul singur. Am achitat deja nota la bar.

Îmi reprim un râs scurt.

— Nu cred că un bărbat ca tine poate avea astfel de probleme.

Mă îndrept spre ușă, decisă să-mi îngrop inima zdrobită până mi se termină schimbul și să mă reapuc de treabă. Mai am câteva ore din tură și după care pot pleca acasă, să mă enervez și să urlu în liniște. Dar mă opresc brusc. Acasă e Ruth...

Străinul îmi observă gestul și se încruntă.

— Nu merită, îmi spune.

— Ce? Îl întreb, distrasă.

— Nu merită să suferi pentru cineva care nu a avut curajul să-ți spună în față că nu te mai vrea, ridică el din umeri. Sau pentru o așa-zisă prietenă care ți-a suflat iubitul, adaugă el.

Îmi mijesc ochii, iritată. Străinul mă calcă pe nervi.

— Nu ți-am cerut sfatul.

— Nu, dar ai nevoie de el, Samantha, îmi zice el solemn.

Îmi displace cum îmi folosește numele de parcă ne-am cunoaște de-o viață, dar îmi repet în gând – e un job, sunt la job, nu pot să răbufnesc aici, așa că dau afirmativ din cap și intru în bar. Din fericire, străinul decide să rămână în noaptea lipsită de stele.

Vor fi niște ore lungi, după care mă așteaptă iadul.